

„To zvládneš! Nebud' měkkej!“

Při závodě tam byla tlačenička. Nebylo místo, aby ses pořádně rozjel. Nebyl čas, aby ses pořádně soustředil. Jels vlevo a teď seš osmej.

Seš měkkej.

Mamka stojí opodál a pusou má staženou do tak úzký čárky, že to vypadá, jako kdyby žádnou neměla.

Doma nejdřív do ledový vany. Slyšíš, jak ji mamka napouští. Bude to děsný. Jako vždycky. Ale je to dobrý kvůli regeneraci svalů a taky kvůli imunitě. Dneska je ta voda snad ještě ledovější než normálně. Stačí, když do ní strčíš nohy, a celej se rozklepeš. Ale nedá se nic dělat.

Budeš počítat do tří a pak se ponoříš. Ne, radši do pěti. Nebo do deseti, ať to ještě o kousek oddálíš. Hlubokej nádech, zavřít oči a vklouznout pod ledovou hladinu. V první vteřině ti to skoro vyrazí dech. Srdce ti pumpuje. Rychle spojit ruce a sevřít dlaně. Už jsi zjistil, že to trochu pomáhá. Nezadržovat dech a hlavně se nehejbat, ať si kolem sebe nezvíříš tu ledovou vodu.

Tátovy kroky za dveřma koupelny. Uvědomíš si, že nemáš potopený ramena. To táta úplně nesnáší.

„Jak chceš něčeho dosáhnout, když děláš všechno napůl? Uvědom si, že obelháváš jen sám sebe.“

Rychle se ponoříš až pod bradu. Skoro vyjekneš, jak tě to nakopne. Ale stihnuls to. Když táta nakoukne do koupelny, seš ukázkově ponořenej.

„Borec! A teď pět minut.“

Stojí nad tebou se stopkama. První dvě minuty se celkem dají. Pak ti ta zima vleze až ke kostem. Ovine se kolem nich a lomcuje s nima.

„Ještě minutu patnáct.“

Svíráš dlaně a tlačíš je proti sobě tak silně, že tě bolí všechny klouby na prstech. Cvakají ti zuby. Počítáš do deseti. Pak znovu. A znovu.

„Super! Šikovnej!“ Usměje se táta. Od rána poprvý.

Stačí slyšet tu ledovou vodu téct a už je mi z toho zima. Strčím do proudu prst, abych si ověřila, že je fakt tak ledová, jak si myslím. Je. Pár kapek stříkne i na dlaždičky. Rychle je utřu. Martin nesnáší, když jsou dlaždice zacákaný.

Představuju si, jaký by to bylo, kdybych se do té vody měla ponořit já. Mám nízkou tlak a je mi pořád zima. I v létě. Studenou vodu nenávidím. Pokaždý mě v ní pálí a řezou prsty. A ještě horší je, když se mi potom do konečků prstů vrací cit. To bych se zbláznila.

Do představ se mi prolne jinej obraz. Hubený dětský tělíčko. Roztřesený z té ledový vody. Lehce promodralý. Ty jeho hubeňoučké ruce. Uzoučkej hrudníček. Chlad ho musí prostoupit během chvilky. Nejradši bych ho pevně objala. Přitiskla k sobě. Zabalila do huňatý deky. Mnohem radši, než mu napouštěla ledovou vanu. Ale nejde to.

Pod Martinovým vedením se otužuje už dlouho, ale je to pořád stejný. Nevím, jak pro něj, ale pro mě jo. Nemůžu u toho být. Nesnesu ani tu myšlenku. Tak ji radši zahrabu až někam na dno. Odmávnu pryč. Odeženu.